

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 26. februara 2024. godine
Ref. br.: RK 2370/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI72/23

Podnosilac

Isa Hashani

**Ocena ustavnosti presude [Ac. br. 1201/2021] od 7. decembra 2022. godine
Apelacionog suda Kosova**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija, i
Enver Peci, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Isa Hashani (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u opštini Priština, koga zastupa Zenel Shala, advokat iz opštine Priština.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [Ac.br. 1201/2021] od 7. decembra 2022. godine Apelacionog suda Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) u vezi presude [C.br. 4928/2010] od 28. septembra 2020. godine, Osnovnog suda u Prištini, Opšte odeljenje (u daljem tekstu: Osnovni sud).
3. Podnosilac zahteva je osporenu presudu primio 23. januara 2023. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovanih stavom 1. i 2. člana 24. [Jednakost pred zakonom]; stavom 1. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i stavom 1. člana 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 20. [Odluke] i 22. [Procesuiranje podnesaka] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu br. 01/2023 Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15. (petnaest) dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe navedenog Poslovnika. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno, pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, i dalje će se primenjivati u predmetima registrovanim u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ako su i u meri u kojoj su povoljnije za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 29. marta 2023. u godine, podnosilac zahteva je predao zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 31. marta 2023. godine, predsednica Suda je odlukom [Br. GJR. KI173/22] imenovala sudiju Remziju Istrefi-Peci za sutkinju izvestiteljku i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Safet Hoxha i Radomir Laban (članovi).
9. Dana 25. aprila 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva.
10. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Apelacionom sudu i obavestio je Osnovni sud o registraciji zahteva i zatražio je da Sudu dostavi povratnicu sa informacijama kojom se dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
11. Dana 19. jula 2023. godine, u elektronskoj formi, Sud je ponovio zahtev upućen Osnovnom sudu za dostavljanje povratnice kojom se dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.

12. Dana 20. jula 2023. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu traženu povratnicu kojom se dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
13. Dana 17. januara 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

14. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen u Kosovskoj Energetske Korporacije d.d. (U daljem tekstu: poslodavac) od 1984. godine.
15. Dana 27. decembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu, kojom je od iste zatražio da mu se isplati, na ime jubilarnih plata, ukupan iznos od 2.972,40€ (dve hiljade devetsto sedamdeset i dva evra i četrdeset centi) sa kamatom od 8% (osam procenta) od dana podnošenja tužbe, kao i da mu nadoknadi troškove postupka pod pretnjom prinudnog izvršenja presude. Podnosilac zahteva je svoj tužbeni zahtev zasnovao na članu 52 Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, potpisan od partnera pri Ekonomsko-socijalnom Savetu (u daljem tekstu: Opšti sporazum) i članu 90. (Kolektivni ugovor) Zakona br. 03/L-212 o radu (u daljem tekstu: Zakon o radu).
16. Dana 28. septembra 2020. godine, Osnovni sud je presudom [C.br. 4928/19]: (i) u celosti odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva; (ii) obavezao podnosioca zahteva i bivšeg poslodavca da snose sopstvene troškove postupka, sa sledećim obrazloženjem:

„[...] Stoga, Sud nalazi da je tužilac tužbu podneo nakon isteka roka, pošto je Opšti kolektivni sporazum Kosova stupio na snagu od 01. januara 2015. godine i isti je imao vremenski raspon primene do 31. decembra 2017. godine (član 82. OKSK), konkretnije u skladu sa članom 90. stav 4. Zakona o radu br. 03/L-212, koji izričito kaže da se „4. Kolektivni ugovor može da bude sklopljen za vremenski određeni period ne duži od tri (3) godine“. Prema tome, Sud je našao osnovanim tužbeni zahtev zastupnika tuženog [bivšeg poslodavca] da je tužbeni zahtev tužioca [podnosioca zahteva] neosnovan i da isti treba da se odbije, budući da je isti podnet nakon što je prestao da važi Opšti kolektivni sporazum koji je donet za određeni vremenski period, tačnije na period od 3 godine u skladu sa zakonom o radu, te da je istekao rok za koji je donet i prestao da važi ovaj sporazum, a njegovim istekom nije zaključen novi sporazum na osnovu kojeg bi se mogli da se traže tri jubilarne plate.“
[...]“

17. Dana 6. novembra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C.br. 4928/19] Osnovnog suda, od 28. septembra 2020. godine, zbog bitnih povreda odredaba Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP), pogrešne primene materijalnog prava i pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Između ostalog, naveo je sledeće: „Na osnovu odredaba člana 8. ZPP-a, u nadležnosti Suda je koje će dokaze smatrati dokazanim, ali tužilac [podnosilac zahteva] navodi da je Sud prekršio navedenu odredbu, jer nije izveo ključne dokaze koji presudu čine ništavnom, a to su odluke tuženog [bivšeg poslodavca] br. 2244 od 10. aprila 2019. godine i 8261 od 23. avgusta 2019. godine, kojim se odlukama priznaje pravo na naknadu jubilarnih plata svim aktivnim i pasivnim zaposlenima tuženog koji su ispunili uslov radnog iskustva od 10, 20, 30. i 40. godina radnog staža, i to za period od 01. januara 2015. do 31. decembra 2019. godine.“
18. Dana 7. decembra 2022. godine, Apelacioni sud je presudom [AC.br. 1201/21] odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdio je presudu Osnovnog suda, sa

sledećim obrazloženjem: [...] samom činjenicom da je [podnosilac zahteva] bio u radnom odnosu kod tuženog od 1984. godine, što nije osporeno ni od strane [bivšeg poslodavca], pri čemu se pokazalo da je tužilac 2014. godine navršio 30. godina radnog staža, što rezultira da u jubilarnoj godini [podnosioca zahteva] nije postojao Kolektivni sporazum ili bilo kakva zakonska odredba koja je garantovala [podnosiocu zahteva] takvo pravo. Prema tome, s obzirom da je tužilac u 2014. godini imao 30. jubilarnu godinu radnog staža, a tužbu je podneo Sudu tek 27. decembra 2019. godine, onda je sa pravom Prvostepeni sud našao da u je konkretnoj situaciji [podnosioca zahteva], zahtev neosnovan“.

19. Apelacioni sud je, između ostalog, obrazložio da čak i da je postojao kolektivni sporazum na snazi u vreme kada je podnosilac zahteva navršio jubilarnu godinu, odnosno u konkretnom slučaju 2014. godine, njegov zahtev bi ipak zastareo, jer na osnovu člana 87. Zakona o radu predviđeno je da: „Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva“. Štaviše, Apelacioni sud je naveo „[...] u konkretnom slučaju, ni odluka tuženog [bivšeg poslodavca] br. 8261 od 23. avgusta 2019. godine nije primenljiva, jer se ovo pravo nastavlja i za 2018. godinu do 31. decembra 2019. godine, s obrazloženjem da tužilac nije imao jubilarnu godinu 2015, 2016, 2017. godine, kako to nalaže takva odluka, već je jubilarnu godinu imao 2014. godine.“
20. Dana 24. februara 2023. godine, podnosilac zahteva je podneo predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti kod Državnog tužioca Republike Kosovo (u daljem tekstu: Državni tužilac).
21. Dana 6. marta 2023. godine, Državni tužilac je Saopštenjem [KMLC.nr.12/23] u vezi predloga za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti obavestio podnosioca zahteva da ne postoji pravni osnov za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti.

Navodi podnosioca zahteva

22. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom povređena prava zaštićena stavovima 1. i 2. člana 24. [Jednakost pred zakonom], stavovima 1. i 2. člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], stavom 1. člana 46. [Zaštita imovine] Ustava.
23. U vezi sa navodnim povredama stava 1. člana 31. Ustava, u vezi sa stavom 1. člana 6. EKLJP-a, podnosilac zahteva u suštini tvrdi da je osporena presuda Apelacionog suda obuhvaćena: (i) pogrešnom primenom zakona; (ii) nedostatkom doslednosti, odnosno divergencije u sudskoj praksi Apelacionog suda; i (iii) povredu prava na imovinu, zagarantovanu članom 46. Ustava.
24. Što se tiče prvog pitanja, odnosno pogrešne primene zakona, podnosilac zahteva navodi da je tumačenje bivšeg poslodavca da se radi o zastarelosti zahteva i ostvarivanja tužbe nakon isteka Opšteg kolektivnog sporazuma, ne važi jer je ovo pravo, prema njegovim rečima, i sada aktivno na osnovu Uredbe o radu bivšeg poslodavca br. prot. 1041, usvojenom dana 05. juna 2015. godine i odlukama bivšeg poslodavca, odnosno odlukom br. 2244 generalnog direktora od 10. aprila 2019. godine i odlukom br. 8261 o dopuni odluke br. 2244, od 23. juna 2019. godine (u daljem tekstu: odluke i Uredbe o radu bivšeg poslodavca), te s tim u vezi navodi da: „To što postoje protivrečnosti između veća Apelacionog suda nije sporno, a velika je dilema je koji su pravni stavovi veća zakoniti. Oni koji kažu da imamo i zastarelost zahteva i podnošenje tužbe nakon zakonskog roka, ili oni koji imaju drugačiji stav, ocenjujući da nije reč ni o zastarelosti a ni o podnošenju tužbe nakon zakonskog roka, jer se radi o prekidu zastarelosti, pošto nije sporno da je tuženi svojim odlukama br. 2244 od 10. aprila 2019. godine i 8261 od 23. avgusta 2019. godine

priznao svojim radnicima jubilarnu nagradu po definisanim kriterijumima i to za period od 01. januara 2015. do 31. decembra 2019. godine, što znači da je tuženi ovim odlukama potvrdio novčanu obavezu koju ima prema tužiocu prema OKSK-u. [...].“

25. Štaviše, u pogledu svog radnog staža, podnosilac zahteva navodi da je radio kod bivšeg poslodavca: „[...] više od 36. godina, a navršio je 38. godina, 4. meseca i 4. dana pre odlaska u penziju 26. juna 2021. godine, što znači da je u slučaju odlaska u penziju ispunjen uslov jubilarne godine od 30 godina radnog staža na osnovu odluke tuženog br. 2244 od 10. aprila 2019 i br. 8261 od 23. avgusta 2019. godine, dok je drugi uslov za uživanje ovog prava po isteku Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova ispunio na osnovu tačke I navedene odluke, što znači da se naknada jubilarnih plata za radnike KEK-a D.D. nastavlja do 31. decembra 2019. godine [...].“
26. Što se tiče drugog pitanja, odnosno nedostatka doslednosti u sudskoj praksi Apelacionog suda, podnosilac zahteva je priložio 2. (dve) presude Vrhovnog suda, odnosno presudu [Rev.br. 90/2020] od 4. maja 2020. godine i presudu [Rev.br. 639/2020] od 13. januara 2021. godine, kao i 2. (dve) druge presude Apelacionog suda, odnosno presudu [Ac.br. 1823/2021] od 19. aprila 2022. godine, i presudu [Ac.br. 7587/21] od 7. jula 2022. godine, u kojima su usvojeni tužbeni zahtevi tužioca, i u vezi toga navodi sledeće: „Ne postoji pravično suđenje, niti jednakost pred zakonom, niti pravna sigurnost, kada sudovi oba nivoa, I i II stepena, o potpuno identičnim pitanjima imaju dijametralno suprotne stavove i to u odnosu na I i II stepen, i veća Suda II stepena, gde jedno veće odlučuje drugačije a drugo drugačije, za potpuno identična pitanja, radnje koje predstavljaju povredu ustavnih načela i diskriminišu one čiji se zahtevi odbijaju, u kom slučaju se krše i načela Evropske konvencije o ljudskim pravima.“
27. Takođe, u ovom kontekstu, podnosilac zahteva ističe da je doveden u neravnopravan položaj sa protivnom stranom i da je diskriminisan prema svojim kolegama koji su ovo pravo ostvarivali pod istim uslovima, na osnovu odluka i navedene Uredbe o radu bivšeg poslodavca, u kom slučaju pokreće navode za povredu stava 2. člana 24. Ustava. Štaviše, isti podvlači da: „[...] nema zanimanje istražitelja, ali ima znanja (od svojih kolega da KEK ima preko 4.200 radnika) da je za najmanje 100 slučajeva, kao što je njegov slučaj, odlučeno pozitivno u korist stranaka od strane sudova, te se postavlja logično pitanje, koliki treba biti broj predmeta 1, 2, 10, 20. ili 100. i više, kako bi Ustavni sud ocenio da je gore pomenuta odredba Ustava prekršena [...].“
28. U nastavku, u vezi sa trećim pitanjem, podnosilac zahteva u svom zahtevu navodi da postoji povreda i člana 46. Ustava, navodeći sledeće: „[...] da mu je uskraćeno pravo na jubilarnu nagradu, gde se prihvodi iz radnog odnosa smatraju imovinom. Da se prihvodi iz radnog odnosa tretiraju kao imovina u smislu člana 46. Ustava, tako je istakao Ustavni sud Republike Kosovo kada je presuđivao slučajeve prevremenog odlaska u penziju broja bivših radnika KEK D.D. u kom slučaju je poništio preko 300. presuda Vrhovnog suda, zbog činjenice jer je povređeno pravo na imovinu.“
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda utvrdi: i) zahtev kao osnovan; ii) da su presude [C.br. 4928/19] od 28. septembra 2020. godine i [Ac.br. 1201/2021] od 7. decembra 2022. godine donete kršenjem zakonskih i ustavnih odredaba i da iste poništi; iii) da obaveže Apelacioni sud da razmotri presudu [Ac.br. 1201/2021] od 7. decembra 2022. godine, u skladu sa sugestijama Suda i; v) da obavesti Sud o postupku ponovnog razmatranja poništene presude.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.
[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- „1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
- 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
- 3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
- 4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
- 5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom“.*

Član 24.
[Jednakost pred zakonom]

- „1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
- 2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
- 3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene“.*

Član 46.
[Zaštita imovine]

- „1. Garantuje se pravo na imovinu.*
- 2. Korišćenje imovine je regulisano zakonom, u skladu sa javnim interesom.*
- 3. Niko se ne može arbitrarno lišiti lične imovine. Republika Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo mogu izvršiti eksproprijaciju imovine ako je ista u skladu sa zakonom, ako je neophodna ili adekvatna za postizanje javnih ciljeva ili podržavanje javnog interesa, a za koju se vrši neposredna adekvatna kompenzacija licu ili licima, imovina kojih se eksproprijuje.*
- 4. O sporovima koje uzrokuje neko delo Republike Kosovo ili javne vlasti Republike Kosovo, a koji se smatraju eksproprijacijom, odlučuje nadležni sud.*
- 5. Intelektualno pravo je zaštićeno zakonom“.*

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6. (Pravo na pravično suđenje)

- „1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na*

osnovu zakona. Presuda se mora izreći javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, neophodno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.
[...]"

Član 14. (Zabrana diskriminacije)

„Uživanje prava i sloboda predviđenih u ovoj Konvenciji obezbeđuje se bez diskriminacije po bilo kom osnovu, kao što su pol, rasa, boja kože, jezik, veroispovest, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno poreklo, povezanost s nekom nacionalnom manjinom, imovina, rođenje ili drugi status“.

PROTOKOL BR. 1. EVROPSKE KONVENCIJE O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 1. (Zaštita imovine)

„Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava. Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korišćenje imovine u skladu s opštim interesima ili da bi obezbedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni“.

ZAKON BR. 03/L-212 O RADU

Član 87. (Rok zastarevanja)

„Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva“.

Član 90. (Kolektivni sporazum)

„[...]“
4. Kolektivni ugovor može da bude sklopljen za vremenski određeni period ne duži od tri (3) godine“.

ZAKON BR. 03/L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 211. (bez naslova)

„[...]“
211.3 Revizija se ne dozvoljava u imovinsko pravnim odnosima u kojima se tužbeni zahtev ne odnosi na novčane zahteve, na predaju stvari ili na ispunjavanje neke druga polaganja, ukoliko vrednost predmeta spora navedenog u tužbi tužioca ne prelazi sumu od 3,000 €. [...]“

OPŠTI KOLEKTIVNI SPORAZUM KOSOVA
(potpisan od strane partnera pri Ekonomsko-Socijalnom Savetu, od 18. marta 2014. godine)

Član 52.
(Jubilarne nagrade)

„1. Zaposleni ima pravo na jubilarnu nagradu i to za:
1.1. za 10 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od jedne njegove mesečne plate;
1.2. za 20 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od dve njegove mesečne plate;
1.3. za 30 godina neprekidnog radnog iskustva kod zadnjeg poslodavca, u iznosu od tri njegove mesečne plate.
2. Poslednji poslodavac je taj koji plaća jubilarne poklone.
3. Jubilarni poklon se plaća u roku od mesec dana, nakon ispunjivanja uslova iz ovog stava“.

Član 82.
(bez naslova)

„1. Ovaj Opšti Kolektivni Sporazum Kosova (OKSK), potpisan od strane Partnera pri Ekonomsko-Socijalnom Savetu Kosova, stupa na snagu od datuma: 01.01.2015.
[...]"

**PRAVNO MIŠLJENJE ZA JUBILARNU NAGRADU VRHOVNOG SUDA
REPUBLIKE KOSOVO od 27. februara 2023. godine**

Primenljivi sporazum/ ugovori:

„II. Opšti kolektivni sporazum Kosova zaključen 18.03.2014.godine, i potpisan od strane Organizacije poslodavaca (Privredna komora Kosova i Kosovska poslovna alijansa), Organizacije zaposlenih (Unija nezavisnih sindikata Kosova), kao i Vlada Republike Kosova, (Ministarstvo rada i socijalnog staranja), (u daljem tekstu: Opšti kolektivni sporazum Kosova) primenjuje se u vremenskom periodu od 01.01.2015 do 31.12.2017. godine.“

Uslovi za ostvarivanje prava na jubilarnu nagradu:

„VI. Zaposleni na osnovu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu kako je definisano u članu 52 ovog sporazuma, ako su ispunjeni ovi uslovi i to: a) da se jubilarne godina rada od 10, 20 i 30 godina navršava u vreme kada se primenjuje ovaj sporazum kao u tački II ovog pravnog mišljenja, i b) radni staž od 10, 20 i 30 godina treba biti neprekidan kod poslednjeg poslodavca.“

**ODLUKA BR. 8261 KOSOVSKE ENERGETSKE KORPORACIJE D.D.
doneta 23. avgusta 2019. godine**

Odluka

„I. Nastavlja se priznavanje obaveze za isplatu jubilarnih plata za sve zaposlene koji su ispunili uslov do 31.12.2019. Godine, odnosno koji su ostvarili 10, 20 i 30 godina radnog staža od 01.01.2015. godine i nadalje.
[...]"

III. Zaposleni koji imaju 40. godina radnog staža uživaju isto pravo kao i zaposleni koji imaju 30 godina radnog staža“.

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje specifikovani Zakonom i predviđeni Poslovníkom.
31. S tim u vezi, Sud se prvobitno poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Nadležnost i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.

32. Sud se dalje poziva na član 47. [Individualni zahtevi], član 48. [Tačnost podneska] i član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

Osoba može da podnese pokrenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

Član 48.

[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.“

Član 49.

[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od četiri (4.) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudska odluku.“

33. U pogledu ispunjenosti ovih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćenog lica i osporava presudu [Ac.br.1201/2021] Apelacionog suda od 7. decembra 2022. godine. Sud u nastavku primećuje da je podnosilac zahteva podneo i zahtev za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti pri Državnom tužilaštvu, i to putem Obaveštenja [KMLC. br. 12/23] od 6. marta 2023. godine. Njegov zahtev je odbio sa obrazloženjem da ne postoji dovoljan pravni osnov za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti iz tačke a) stava 1. člana 247. ZPP. U tom smislu, na osnovu činjenice da je predmet razmatranja zahteva osporena presuda Apelacionog suda od 07. decembra 2022. godine, Sud će oceniti da li je zahtev podnosioca zahteva podnet u roku utvrđenom zakonom i Poslovníkom o radu. U odnosu na poslednje, na osnovu povratnice Osnovnog suda proizilazi da je osporena presuda podnosiocu zahteva uručena 23. januara 2023. godine, a isti je podneo zahtev Sudu 29. marta 2023. godine. Shodno tome, Sud konstatuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u roku utvrđenom u članu 49. Zakona, nakon što je iscrpeo zakonom utvrđena pravna

sredstva, i razjasnio je osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena, shodno zahtevima iz člana 48. Zakona.

34. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti utvrđene pravilom 34. (Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovnika o radu. Stav 2. Pravila 34. Poslovnika utvrđuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući kriterijum da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, tačka d stava 1. i stav 2. pravila 34. Pravilnika o radu utvrđuju sledeće:

„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(d) ako zahtev tačno razjašnjava i, adekvatno iznosi činjenice i navode da su prava ili odredbe ustava povređene.

[...]

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan, kada podnosilac/ teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju“.

35. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovanim“ u celini ili samo u vezi sa određenim navodom koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazvati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Ove poslednje, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu se kategorisati u četiri odvojene grupe: (i) navodi koji su kategorisani kao navodi „četrtoog stepena“; (ii) navodi koji su kategorizovani sa „očiglednim ili evidentnim nedostatkom kršenja prava“; (iii) „nepotkrepljeni ili neopravdani“ navodi, i na kraju, (iv) „zbunjujući i nejasni“ navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva koji je ocenjen kao „očigledno neosnovan“, kao i specifičnosti četiri navedene kategorije navoda koje su kvalifikovani kao „očigledno neosnovani“ razvijeni kroz sudsku praksu ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj praksi, uključujući ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI40/20](#), podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; [KI163/18](#), podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; [KI21/21](#), podnosilac, *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine; [KI107/21](#), podnosilac *Ramiz Hoti*, rešenje o neprihvatljivosti, od 21. oktobra 2021. godine).
36. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno u proceni da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu predmeta kao i relevantne navode podnosioca zahteva, u kojoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom.
37. U ovom aspektu, a prvobitno, Sud podseća da se okolnosti konkretnog slučaja odnose na tužbeni zahtev podnosioca zahteva nad njegovim bivšim poslodavcem, za priznavanje prava na naknadu 3 (tri) jubilarne plate, po osnovu Opšteg kolektivnog sporazuma. Osnovni sud je odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan. Kao rezultat žalbe koju je podnosilac zahteva podneo na presudu Osnovnog suda Apelacionom sudu, docnji je osporenom presudom [Ac.br. 1201/2021] od 07. decembra 2022. godine potvrdio presudu Osnovnog suda i ponovo je odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan, sa obrazloženjem da istom ne pripada pravo na jubilarnu nagradu jer je u 2014. godini navršio 30. (trideset) godina radnog staža, iz čega proizilazi u jubilarnoj godini podnosioca zahteva nije bio na snazi nikakav Kolektivni sporazum ili bilo koja zakonska odredba koja je istom garantovala takvo pravo.

38. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da osporena presuda krši njegova ustavna prava zagarantovana članovima 21, 24. i 31. Ustava.
39. Kao što je gore navedeno, Sud podseća da se navodi podnosioca zahteva vežu sa: (i) činjenicom da su redovni sudovi pogrešno protumačili i primenili materijalno pravo u pogledu zastarelosti zahteva i podnošenja tužbe, u suprotnosti sa Uredbom o radu i odlukama bivšeg poslodavca; (ii) nedoslednošću odluka redovnih sudova, koji pred Sudom ističe sledeće: „[...] ne postoji pravično suđenje, niti jednakost pred zakonom, niti pravna sigurnost, kada sudovi oba nivoa, i I i II stepena, o potpuno identičnim pitanjima imaju dijametralno suprotne stavove [...]“; povredom prava na imovinu, zagarantovanom članom 46. Ustava.
40. U svetlu ovoga, Sud primećuje da se suština žalbe podnosioca zahteva odnosi na: (i) način tumačenja i primene materijalnog zakona; (ii) navoda o nedoslednosti sudskih odluka i (iii) povredu člana 46. Ustava.
41. Sud će u nastavku ove navode tretirati odvojeno, počevši od navoda o načinu tumačenja i primene materijalnog prava.

I. Navodi u pogledu načina tumačenja i primene materijalnog prava

42. Sud prvo podseća na svoj opšti stav da pravična i potpuna provera činjeničnog stanja, kao i relevantna tumačenja zakonskih odredbi ili zakona, po pravilu, spadaju u nadležnost redovnih sudova. Uloga Ustavnog suda je da obezbedi poštovanje standarda i prava zagarantovanih Ustavom, te stoga ne može delovati kao sud „četvrtog stepena“ (u vezi doktrine „četvrtog stepena“ vidi slučaj ESLJP-a, [Garcia Ruiz protiv Španije \[DHM\], br. 30544/96](#), presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28.; kao i slučajeve Suda slučajeve Suda [KI179/18](#), podnosilac zahteva *Belgijzar Latifi*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stavovi 68.-69.; [KI49/19](#) podnosilac zahteva *Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport A.D.*, „Adem Jashari“, rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stavovi 47.-48.; [KI56/17](#), podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35.-36.; [KI154/17 i KI05/18](#), podnosilac zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću „Barbas“*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta, 2019. godine, stavovi 60.-61., i [KI76/21](#), podnosilac zahteva *Qemajl Babuni*, rešenje od 10. novembra 2021. godine, stavovi 34.-35.).
43. S tim u vezi, Sud ističe da je tumačenje materijalnog i procesnog prava primarna dužnost i da spada u nadležnost redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Uloga Ustavnog suda je samo da utvrdi da li su efekti takvog tumačenja u skladu sa ustavnim normama i standardima.
44. Sud podseća na navod podnosioca zahteva da je tumačenje bivšeg poslodavca da se radi o zastarelosti zahteva i ostvarivanja tužbe nakon isteka Opšteg kolektivnog sporazuma, ne važi jer je ovo pravo, prema njegovim rečima, i sada aktivno na osnovu Uredbe o radu i odlukama bivšeg poslodavca i s tim u vezi navodi da: „*To što postoje protivrečnosti između veća Apelacionog suda nije sporno, a velika je dilema je koji su pravni stavovi veća zakoniti. Oni koji kažu da imamo i zastarelost zahteva i podnošenje tužbe nakon zakonskog roka, ili oni koji imaju drugačiji stav, ocenjujući da nije reč ni o zastarelosti a ni o podnošenju tužbe nakon zakonskog roka, jer se radi o prekidu zastarelosti, pošto nije sporno da je tuženi svojim odlukama br. 2244 od 10. aprila 2019. godine i 8261 od 23. avgusta 2019. godine priznao svojim radnicima jubilarnu nagradu po definisanim kriterijumima i to za period od 01. januara 2015. do 31. decembra 2019. godine, što znači da je tuženi ovim odlukama potvrdio novčanu obavezu koju ima prema tužiocu prema OKSK-u. [...].*“

45. U konkretnom slučaju, Sud se poziva na relevantne delove obrazloženja Apelacionog suda, koji je presudom [Ac.br. 1201/2021] od 7. decembra 2022. godine, nakon što je usvojio kao pravičnu odluku Prvostepenog suda, u nastavku pojasnio na sledeći način:

[...] samom činjenicom da je [podnosilac zahteva] bio u radnom odnosu kod tuženog od 1984. godine, što nije osporeno ni od strane [bivšeg poslodavca], pri čemu se pokazalo da je tužilac 2014. godine navršio 30. godina radnog staža, što rezultira da u jubilarnoj godini [podnosioca zahteva] nije postojao Kolektivni sporazum ili bilo kakva zakonska odredba koja je garantovala [podnosiocu zahteva] takvo pravo. Prema tome, s obzirom da je tužilac u 2014. godini imao 30. jubilarnu godinu radnog staža, a tužbu je podneo Sudu tek 27. decembra 2019. godine, onda je sa pravom Prvostepeni sud našao da u je konkretnoj situaciji [podnosioca zahteva], zahtev neosnovan“.

46. Sud takođe ponavlja obrazloženje u gore pomenutoj presudi, u vezi navoda podnosioca zahteva za (ne) sprovođenje odluke br. 8261 od 23. avgusta 2019. godine, bivšeg poslodavca, kojom se priznaje pravo na naknadu jubilarnih plata i zaposlenima koji su ispunili jubilarni uslov od 10, 20, 30. i 40. godina radnog iskustva tokom perioda od 1. januara 2018. do 31. decembra 2019. godine. Konkretnije, u vezi sa ovim navodom, Apelacioni sud je istakao sledeće: „[...] u konkretnom slučaju, ni odluka tuženog [bivšeg poslodavca] br. 8261 od 23. avgusta 2019. godine nije primenljiva, jer se ovo pravo nastavlja i za 2018. godinu do 31. decembra 2019. godine, s obrazloženjem da tužilac nije imao jubilarnu godinu 2015, 2016, 2017. godine, kako to nalaže takva odluka, već je jubilarnu godinu imao 2014. godine.“

47. U nastavku, Sud se poziva i na presudu Osnovnog suda koji je odbio tužbeni zahtev sa obrazloženjem da:

„[...] Stoga, Sud nalazi da je tužilac tužbu podneo nakon isteka roka, pošto je Opšti kolektivni sporazum Kosova stupio na snagu od 01. januara 2015. godine i isti je imao vremenski raspon primene do 31. decembra 2017. godine (član 82. OKSK), konkretnije u skladu sa članom 90. stav 4. Zakona o radu br. 03/L-212, koji izričito kaže da se „4. Kolektivni ugovor može da bude sklopljen za vremenski određeni period ne duži od tri (3) godine“. Prema tome, Sud je našao osnovanim tužbeni zahtev zastupnika tuženog [bivšeg poslodavca] da je tužbeni zahtev tužioca [podnosioca zahteva] neosnovan i da isti treba da se odbije, budući da je isti podnet nakon što je prestao da važi Opšti kolektivni sporazum koji je donet za određeni vremenski period, tačnije na period od 3 godine u skladu sa zakonom o radu, te da je istekao rok za koji je donet i prestao da važi ovaj sporazum, a njegovim istekom nije zaključen novi sporazum na osnovu kojeg bi se mogli da se traže tri jubilarne plate.“
[...]“

48. Dalje, Sud primećuje da u vezi sa ovim obrazloženjem/ ocenom koju podnosilac zahteva osporava, Osnovni sud je došao do ovog zaključka nakon izvođenja dokaza, kao što su: ugovor o radu sa br. 47945/0, od 1. januara 2017. godine i ugovor od 1. marta 2018. godine; kartica zaposlenog od 17. decembra 2019. godine; uplatnica za platu; zahtev od 13. marta 2019. godine; i odluka br. 11056 od 3. decembra 2019. godine.

49. U svetlu navedenog, Apelacioni i Osnovni sud su pojasnili da je: (i) podnosilac zahteva ispunio uslov za jubilarnu nagradu pre stupanja na snagu Opšteg kolektivnog sporazuma, odnosno 2014. godine; (ii) Opšti kolektivni sporazum je bio primenjiv od 1. januara 2015. do 31. decembra 2017. godine; i (iii) podnosilac zahteva podneo

zahtev za nadoknadu jubilarne nagrade nakon isteka važenja Opšteg kolektivnog sporazuma, odnosno 27. decembra 2019. godine.

50. Kao što se može videti iz prethodnog obrazloženja, Sud primećuje da su Apelacioni sud i Osnovni sud adresirali sve navode podnosioca zahteva, u skladu sa zakonodavstvom na snazi, obrazloživši pitanje zašto u njegovom slučaju zahtev nije mogao biti ispunjen za naknadu jubilarnih plata kao rezultat nepostojanja pravnog osnova, u pogledu neprimenjivosti Opšteg kolektivnog sporazuma i kao rezultat zastarelosti zahteva primenom relevantnih odredaba Zakona o radu, koje je smatrao relevantnim u odnosu na okolnosti konkretnog slučaja.
51. Štaviše, Sud nalazi da je odlučivanje Apelacionog suda, odnosno presuda [Ac.br. 1201/2021], od 7. decembra 2022. godine, u činjeničnim i pravnim okolnostima konkretnog slučaja, takođe u saglasnosti sa pravnim mišljenjem o jubilarnoj nagradi, koji je potom donet na sednici Vrhovnog suda, 27. februara 2023. godine. S tim u vezi, Sud će se pozvati na relevantni deo pravnog mišljenja od 27. februara 2023. godine Vrhovnog sud, koji utvrđuje da: „*VI. Zaposleni na osnovu Opšteg kolektivnog sporazuma Kosova, ima pravo na jubilarnu nagradu kako je definisano u članu 52 ovog sporazuma, ako su ispunjeni ovi uslovi i to: a) da se jubilarna godina rada od 10, 20 i 30 godina navršava u vreme kada se primenjuje ovaj sporazum kao u tački II ovog pravnog mišljenja, i b) radni staž od 10, 20 i 30 godina treba biti neprekidan kod poslednjeg poslodavca.*“
52. U tom kontekstu, Sud podseća da se ne može pretvoriti u činjenični sud i reći redovnim sudovima koji bi bio najprikladniji način primene materijalnog prava, jer takva nadležnost, po pravilu, pripada sudovima iz redovne nadležnosti da to urade. Sud ističe da može intervenisati samo kada je obrazloženje odluka redovnih sudova krajnje proizvoljno i neopravdano, što se u konkretnim okolnostima ne radi o očigledno proizvoljnim ili neopravdanim odlukama (vidi slučaj Suda [KI28/23](#), podnosilac zahteva *Rahim Haliti*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. juna 2023. godine, stav 55.).
53. Stoga, Sud iz navedenih objašnjenja smatra da je podnosilac prosto nezadovoljan rezultatom postupka pred redovnim sudovima, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da pokrene argumentovani navod o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom. (vidi slučaj Suda, [KI28/23](#), podnosilac zahteva *Rahim Haliti*, gore citiran, stav 56., kao i slučaj ESLJP-a [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske, br. 5503/02](#) presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21.).
54. U tom smislu, Sud, posmatrajući postupak u celini, u smislu prava na „*pravično suđenje*“, ovaj navod podnosioca zahteva kvalifikuje da pripada prvoj kategoriji (i), navodi „*četvrtog stepena*“, stoga ga Sud kao takvog, po ustavnim osnovama, proglašava očigledno neosnovanim i stoga neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.

II. Navodi o nedoslednosti sudskih odluka i zabrani diskriminacije

55. Sud primećuje da u vezi sa ovim, podnosilac zahteva u suštini tvrdi da je: i) odlukama redovnih sudova bio nejednako tretiran u odnosu na druge; i da ii) je načelo pravne sigurnosti povređeno kao rezultat kontradiktornih odluka redovnih sudova.
56. U nastavku, Sud će razraditi (i) načela i kriterijume utvrđene sudskom praksom ESLJP-a i Suda u vezi sa nedostatkom doslednosti sudskih odluka; (ii) primenu istih u konkretnom slučaju.

(i) Načela i kriterijumi utvrđeni sudskom praksom ESLJP-a i Suda u vezi sa nedostatkom doslednosti sudskih odluka i zabrani diskriminacije

57. U vezi sa navodima podnosioca zahteva o nedostatku doslednosti sudskih odluka, Sud najpre ističe da su načela i kriterijumi koje je utvrdio ESLJP, ovaj Sud, tokom razmatranja navoda podnosioca zahteva za povredu načela pravne sigurnosti, kao rezultat kontradiktornih odluka, takođe primenio u svojoj već konsolidovanoj sudskoj praksi, koja, između ostalog, uključuje slučajeve [KI87/18](#), podnosilac zahteva „*IF Skadeforsikring*“, presuda od 27. februara 2019. godine i [KI35/18](#), podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, presuda od 06. januara 2019. godine; [KI133/20](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, presuda od 30. marta 2022. godine; [KI78/21](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, presuda od 30. marta 2022. godine, gde je Sud, između ostalog, utvrdio povredu člana 31. Ustava, u odnosu na član 6. EKLJP-a zbog povrede načela pravne sigurnosti, kao rezultat divergencija u sudskoj praksi ESLJP-a.
58. U svetlu razvoja opštih načela u vezi sa kontradiktornim odlukama ili divergencijama u sudskoj praksi, Sud se prvo poziva na sudsku praksu ESLJP-a, koja je više puta naglašavala da je jedna od bitnih komponenti vladavine prava pravna sigurnost, koja, između ostalog, garantuje određenu sigurnost u pravnim situacijama i doprinosi poverenju javnosti u sudove (videti slučaj ESLJP-a [Brumărescu protiv Rumunije \[DHM\]](#), br. 28342/95, stav 61.; slučaj [Ștefăniță i drugi protiv Rumunije](#), br. 38155/02, presuda od 2. novembra 2010. godine, stav 38.; i slučaj [Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske](#), br. 13279/, presuda od 20. oktobra 2011. godine, stav 56.; vidi takođe slučaj Suda [KI28/23](#), podnosilac zahteva *Rrahim Haliti*, citiran iznad, stav 61.).
59. Prema zaključku ESLJP-a, koji je potvrđen kroz sudsku praksu samog Suda, istaknuto je da: „prisustvo protivrečnih sudskih odluka, s druge strane, može stvoriti situacije pravne nesigurnosti, koja bi umanjila poverenje javnosti u pravosudni sistem“ (vidi slučaj [Paduraru protiv Rumunije](#), br. 63252/00, stav 98.; [Vinčić i drugi protiv Srbije](#), br. 44698/06, presuda od 1. decembra 2009, stav 56.; i slučaj [Ștefăniță i drugi protiv Rumunije](#), citiran iznad, stav 38.; vidi u tom aspektu slučajeve Suda, [KI133/20](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, citiran iznad, stav 118. i [KI78/21](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, citiran iznad, stav 89.). ESLJP je, međutim, precizirao da ne postoji stečeno pravo na doslednost sudske prakse. (vidi slučaj predmet [Unédic protiv Francuske](#), br. 20153/04, presuda od 18. decembra 2008, stav 74.; vidi gore citirani slučaj [Nejdet Şahin dhe Perihan Şahin protiv Turske](#), stav 56., vidi i slučaj Suda: [KI35/18](#), podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, citiran iznad, stav 65., [KI42/17](#), podnosilac zahteva *Kushtrim Ibraj*, rešenje o neprihvatljivosti, od 25. januara 2018. godine, stav 33, [KI133/20](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, citiran iznad, stav 117. i [KI78/21](#), podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, citiran iznad, stav 87.).
60. U nastavku, ESLJP je uspostavio tri osnovna kriterijuma, koji su prihvaćeni i u sudskoj praksi Suda radi utvrđivanja da li divergencija sudskih odluka sadrži povredu člana 6. EKLJP-a, koji utvrđuju sledeće: (i) da li su divergencije u sudskoj praksi „duboke i dugoročne“; (ii) da li domaći zakon uspostavlja mehanizme koji mogu da reše takve divergencije; i (iii) da li su ti mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom (u ovom kontekstu, vidi slučajeve ESLJP-a, [Beian protiv Rumunije \(br.1\)](#), br. 30658/05, presuda od 6. decembra 2007. godine, stavovi 37.-39.; [Grčko-katolička parohija Lupen i drugi protiv Rumunije](#), br. 76943/11, presuda od 29. novembra 2016. godine, stavovi 116.-135., [Iordan Iordanov i drugi protiv Bugarske](#), presuda od 2. jula 2009. godine, stavovi 49.-50., [Nejdet Şahin i Perihan Şahin protiv Turske](#), citirano gore, stav 53.; i vidi slučajeve Suda [KI29/17](#), podnosilac zahteva *Adem Zhegrova*, rešenje o

neprihvatljivosti od 5. septembra 2017. godine, stav 51.; KI42/17, podnosilac zahteva *Kushtrim Ibraj*, citirano gore, stav 39; KI87/17, podnosilac zahteva „*IF Skadiforsikring*“, citiran gore, stav 67.; KI35/18, podnosilac zahteva „*Bayerische Versicherungsverband*“, citiran iznad, stav 70.; [KI107/19](#), podnosilac zahteva *Gafurr Bytyqi*, rešenje o neprihvatljivosti, stav 120.; KI78/21, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C* citirano gore, stav 91.; i KI28/23, podnosilac *Rrahim Haliti*, citiran iznad, stav 63.).

61. Sud primećuje da je, kao i ESLJP, tako i sam Sud dok je razvijao koncept „*dubokih i dugoročnih razlika*“ takođe uzeo u obzir da li je neslaganje izolovano ili utiče na veliki broj ljudi (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Grčko-katolička parohija Lupen i drugi protiv Rumunije*, gore citirano, stav 135., kao i predmet Suda KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, citirano iznad, stav 72.).
62. Sud, s tim u vezi, takođe naglašava da ESLJP nije utvrdio povredu člana 6. EKLJP-a u slučajevima divergentne sudske prakse čak i ako je to uticalo na veliki broj ljudi u vezi sa istim pitanjem tokom kratkog vremenskog perioda, pre nego što su relevantne protivrečnosti rešene od strane viših sudova, dajući tako mogućnost državnim mehanizmima da obezbede odgovarajuću doslednost (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Albu i drugi protiv Rumunije*, presuda od 10. maja 2012. godine, stavovi 42.–43., i slučajeve Suda KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, citirano iznad, stav 73.; KI133/20, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C*, citiran iznad, stav 122. i KI78/21, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C*, citiran iznad, stav 92.).
63. Ovo poslednje se odnosi na drugi i treći kriterijum, odnosno na postojanje mehanizma sposobnog da reši nedoslednosti u sudskoj praksi i da li je ovaj mehanizam korišćen i sa kojim efektom. S tim u vezi, ESLJP je prvobitno utvrdio da nepostojanje takvog mehanizma predstavlja kršenje prava na redovan sudski postupak, zagarantovanog članom 6. EKLJP-a (vidi, u ovom kontekstu, [Tudor Tudor protiv Rumunije](#), br. 21911/03, presuda od 4. marta 2009. godine, stavovi 30.–32., i *Štefăniță i drugi protiv Rumunije*, citiran iznad, stavovi 37.–38., i *Nejdet Şahin i Perihan Şahin* protiv Turske, citiran iznad, stav 54.) koji nalaz je i Sud potvrdio u svojoj sudskoj praksi (vidi slučajeve KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*, citiran iznad, stav 74.; KI133/20, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C*, citiran iznad, stav 123 i KI78/21, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C*, citiran iznad, stav 93.).
64. Što se tiče drugog zahteva podnosioca zahteva o zabrani diskriminacije, Sud primećuje da na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP-a, da bi se pokrenuo slučaj prema članu 14. (Zabrana diskriminacije), mora postojati razlika u tretmanu lica u analognim ili relevantno uporedivim situacijama (vidi, između mnogih drugih tela, slučaj ESLJP-a [Khamtokhu i Aksenchik protiv Rusije](#), br. 60367/08 961/11, presuda od 24. januara 2017, stav 64.). Drugim rečima, kriterijum za demonstriranje analognog položaja ne zahteva da uporedive grupe („*comparator groups*“) budu identične.
65. U tom smislu, podnosilac zahteva mora da dokaže, s obzirom na posebnu prirodu njegove ili njene žalbe, da je bio/ bila u situaciji koja je relevantno uporediva („*relevantly similar situation*“) sa drugima koji su tretirani drugačije (vidi slučaj ESLJP-a, [Clift protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), broj 7205/07, presuda od 13. jula 2010. godine, stav 66.). Međutim, svaka razlika u tretmanu ne dovodi do kršenja člana 14. EKLJP-a. Prvo, ESLJP je u svojoj sudskoj praksi utvrdio da samo razlika u tretmanu zasnovano na prepoznatljivim karakteristikama, ili „*statusu*“, mogu da dovedu do diskriminacije prema članu 14. (vidi slučaj ESLJP-a, [Carson i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 42184/05, presuda od 16. marta 2010. godine, stav 61.). Drugo, razlika u tretmanu je diskriminatorna ako ne postoji objektivno i razumno

opravdanje; drugim rečima, ako ne sledi legitiman cilj ili ako ne postoji razuman odnos proporcionalnosti između upotrebljenih sredstava i cilja koji se želi postići (vidi predmet Suda [KI215/21](#) podnosilac zahteva *Arbër Shkreli i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 15. februara 2022. godine, stav 87. i tamo navedeni slučajevi).

(ii) *Primena gore navedenih načela i kriterijuma u okolnostima konkretnog slučaja*

66. U nastavku, Sud će primeniti principe razrađene iznad u okolnostima konkretnog slučaja, primenjujući kriterijume na osnovu kojih Sud i ESLJP tretiraju pitanja divergencije u odnosu na sudsku praksu, počevši od ocene da li su u okolnostima konkretnog slučaja, (i) navodne divergencije u sudskoj praksi „*duboke i dugoročne*“; i ako je to slučaj, (ii) postojanje mehanizama koji mogu da razreše dotičnu divergenciju; i (iii) procenu da li su ovi mehanizmi primenjeni i sa kakvim efektom, u okolnostima konkretnog slučaja.
67. U početku, Sud takođe treba da ponovi da, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, nije njegova funkcija da upoređuje različite odluke redovnih sudova, čak i ako su donete u naizgled sličnim postupcima, pošto njihova nezavisnost mora biti poštovana (vidi slučaj ESLJP-a *Adamsons protiv Letonije*, citiran iznad, stav 118.; vidi takođe i slučajeve Suda KI87/18 podnosilac zahteva *IF Skadeforsikring*; KI35/18, podnosilac zahteva *Bayerische Versicherungsverband*; KI133/20, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, stav 126.; KI78/21, podnosilac zahteva *Raiffeisen Bank J.S.C.*, stav 96., citirani iznad).
68. Pored toga, podnosilac zahteva u vezi sa navodima o ustavnoj povredi osnovnih prava i sloboda kao rezultat divergencija u sudskoj praksi, mora da iznese Sudu relevantne argumente u pogledu činjenične i pravne sličnosti predmeta za koje se navodi da su različito rešeni od strane redovnih sudova, rezultirajući suprotnim odlukama u sudskoj praksi i koje je moglo rezultirati kršenjem njihovih ustavnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a (vidi gore citiran slučaj KI35/18, podnosilac *Bayerische Versicherungsverband*, stav 76.).
69. S tim u vezi, Sud najpre podseća na navod podnosioca zahteva, koji je podneo 2. (dve) presude Apelacionog suda i 2. (dve) presude Vrhovnog suda, u kojima je odlučivano o slučajevima sličnim njegovom slučaju, na ime naknade za jubilarne plate, i u vezi kojih navodi da: „*Ne postoji pravično suđenje, niti jednakost pred zakonom, niti pravna sigurnost, kada u Apelacionom sudu kao organ II stepena, za potpuno identična pitanja imaju dijametralno suprotne stavove i to u odnosu na I i II stepen, i veća Suda II stepena, gde jedno veće odlučuje drugačije a drugo drugačije, za potpuno identična pitanja, radnje koje predstavljaju povredu ustavnih načela i diskriminišu one čiji se zahtevi odbijaju, u kom slučaju se krše i načela Evropske konvencije o ljudskim pravima.*“ Sud ističe da podnosilac zahteva nije podneo druge podneske u vezi sa ovim slučajevima za koje je naveo činjeničnu i pravnu povezanost sa njegovim slučajem.
70. Takođe, Sud u ovom kontekstu primećuje da podnosilac zahteva navodi da je doveden u neravnopravan položaj sa protivnom stranom i da je diskriminisan prema svojim kolegama koji su ovo pravo ostvarivali pod istim uslovima, na osnovu odluka i Uredbe o radu bivšeg poslodavca, u kom slučaju pokreće navode za povredu stava 2. člana 24. Ustava i u vezi sa time, ističe da: „*[...] nema zanimanje istražitelja, ali ima znanja (od svojih kolega da KEK ima preko 4.200 radnika) da je za najmanje 100 slučajeva, kao što je njegov slučaj, odlučeno pozitivno u korist stranaka od strane sudova, te se postavlja logično pitanje, koliki treba biti broj predmeta 1, 2, 10, 20. ili 100. i više, kako bi Ustavni sud ocenio da je gore pomenuta odredba Ustava prekršena [...].*“

71. Sud podseća da je u gore navedenim slučajevima KI87/18, KI35/18, KI133/20 i KI78/21 utvrdio povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, zbog povrede načela pravne bezbednosti kao rezultat divergencije sudske prakse, nakon što je utvrđeno da (i) postoje „*duboke i dugoročne razlike*“; (ii) da je postojao mehanizam Vrhovnog suda za usklađivanje sudske prakse; ali (iii) da gore pomenuti mehanizam nije korišćen.
72. Sud primećuje da okolnosti konkretnog slučaja, konkretnije presude [Rev.br. 90/2020] od 4. maja 2020. godine Vrhovnog suda; presude [Rev.br. 639/2020] od 13. januara 2021. godine Vrhovnog suda; presude [Ac.br. 1823/2021] od 19. aprila 2022. Apelacionog suda kao i presude [Ac.br. 7587/21] od 7. jula 2022. godine Apelacionog suda, dostavljenih od strane podnosioca zahteva, vežu se sa činjenicom da su parnične strane u ovim predmetima takođe radnici kod istog poslodavca, odnosno Energetske Korporacije Kosova.
73. Međutim, pozivajući se na slučajeve koje je podnosilac zahteva uputio, Sud iz navedenih presuda konstatuje da: u (4) četiri dostavljena slučaja pred njim, Prvostepeni sud je usvojio zahteve S.C., B.F., A.M. i S.B., za isplatu jubilarnih plata (napomena Suda: prvostepene odluke za ove slučajeve podnosilac zahteva nije dostavio Sudu). Takođe, u sva 4. (četiri) slučaja, nakon što je bivši poslodavac ili tužilac podneo tužbu, redovni sudovi su žalbe odbili kao neosnovane. Tačnije, u **slučaju S.C.**, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 90/2020] od 4. maja 2020. godine utvrdio da u konkretnom slučaju nije nastupila zastarelost jer je tužba podneta 8. februara 2018. godine, dok je penzionisan 27. decembra 2017. godine, dok je bio na snazi Opšti kolektivni sporazum; u **slučaju B.F.** Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 639/2020], od 13. januara 2021. godine, utvrdio da je B.F. penzionisan je 27. decembra 2017. godine, dok je bio na snazi Opšti kolektivni sporazum, dok je tužbu podneo 8. februara 2018. godine, odnosno u zakonskom roku utvrđenom članom 87. Zakona o radu; u **slučaju A.M.**, kome je Osnovni sud takođe usvojio tužbu za isplatu jubilarnih plata, a potom, nakon žalbe bivšeg poslodavca, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 1823/2021] od 19. aprila 2022. godine, odbio žalbu istog, ističući da je u ovom slučaju tužba podneta blagovremeno, jer rok zastarelosti počinje da teče „[...] od poslednjeg dana kada je došlo do mogućnosti naknade jubilarnih zarada u upravnom postupku od strane tužene, a to je datum 31. decembar 2017. godine“, kao i u **slučaju S.B.**, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 7587/21] od 7. jula 2022. godine utvrdio da je u konkretnom slučaju rok zastarelosti prekinut jer je bivši poslodavac internim odlukama priznao ovo pravo radnicima.
74. Dok, u slučaju podnosioca zahteva, Sud podseća da je Apelacioni sud odbio tužbu podnosioca zahteva sa obrazloženjem da je podnosilac zahteva, u periodu kada je Opšti kolektivni sporazum bio na snazi, nije ispunio uslov od 10, 20, 30. ili 40. godina radnog staža, odnosno isti je ocenio da je podnosilac zahteva navršio 30. (trideset) godina radnog staža u 2014. godini, odnosno pre stupanja na snagu navedenog sporazuma, i kao takav ne može proizvesti pravno dejstvo. Isti je ocenio da čak i da je postojao kolektivni sporazum na snazi u vreme kada je podnosilac navršio jubilarnu godinu, odnosno 2014. godine, njegov zahtev bi ipak zastareo, jer je na osnovu člana 87. Zakona o radu predviđeno da: „*Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva.*“
75. Podsećajući na obavezu utvrđenu sudskom praksom Suda da podnosioci zahteva moraju da iznesu Sudu relevantne argumente u vezi sa činjeničnom i pravnom sličnošću slučajeva za koje se navodi da su ih redovni sudovi različito rešavali, rezultirajući protivrečnim odlukama u sudskoj praksi, Sud primećuje da sem podnošenja 4. (četiri) odluka redovnih sudova, gde podnosilac zahteva tvrdi slične činjenične i pravne okolnosti kao one u njegovom slučaju, podnosilac zahteva nije

uspeo da iznese dodatne argumente Sudu, niti druge slučajeve o kojima su Apelacioni i Vrhovni sud odlučili drugačije, i stoga da podrži njegov navod o povredi pravne sigurnosti kao rezultat protivrečnih odluka u redovnim sudovima.

76. Štaviše, u ovom slučaju, Sud primećuje da je Apelacioni sud utvrdio da podnosilac zahteva nema pravo na jubilarnu nagradu jer nije ispunio godine radnog staža u vremenskom periodu u kojem je bio na snazi Opšti kolektivni sporazum. S druge strane, u ostala 4. (četiri) slučaja, čije je kopije podnosilac zahteva dostavio Sudu, redovni sudovi su obrazložili da dotičnim tužiocima nije zastarelo pravo na jubilarnu naknadu i da im pripada pravo jer su ispunili uslov radnog iskustva.
77. U svetlu svoje sudske prakse, Sud ocenjuje da nije moguće utvrditi postojanje „dubokih i kontinuiranih razlika“ u sudskoj praksi Apelacionog suda koje ugrožavaju načelo pravne sigurnosti, pozivajući se na 4. (četiri) presude redovnih sudova čije se okolnosti razlikuju od slučaja podnosioca zahteva.
78. Stoga, Sud smatra da ni broj presuda koje su predstavljene kao protivrečne, ni način na koji je Apelacioni sud ocenio i tretirao slučaj podnosioca zahteva, ne stvaraju dovoljan osnov da se opravda navod o povredi načela bezbednosti, kao rezultat protivrečnih odluka redovnih sudova (vidi predmete Suda KI29/17, podnosilac zahteva *Adem Zhegrova* citiran iznad, stav 58. i KO28/23, podnosilac zahteva *Rrahim Haliti*, citiran iznad, stav 82.).
79. Shodno tome, Sud zaključuje da je navod o divergenciji u sudskoj praksi redovnih sudova neprihvatljiv kao očigledno neosnovanim na ustavnim osnovama, u „očiglednom odsustvu povrede“, kako je utvrđeno pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.
80. Što se tiče drugog navoda podnosioca zahteva o zabrani diskriminacije, u konkretnom slučaju, Sud, primenjujući gore pomenuta načela ESLJP-a afirmisana od samog Suda, ocenjuje da podnosilac zahteva nije pokazao niti identifikovao pojedinca ili grupu u poređenju sa kojima je bio diskriminisan i sa kojim se nalazio u situaciji koja je relevantno uporediva. Teret dokazivanja diskriminatornog postupanja pada na podnosioca zahteva, gde je na osnovu spisa predmeta evidentno da nije dokazao navode o diskriminaciji. (vidi predmet Suda [KI16/22](#), podnosilac zahteva *Hamit Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2022. godine, stav 57. i reference navedene u njemu).
81. U kontekstu navoda za diskriminaciju, Sud ponavlja da u oceni postupaka u celini, nije primetio da je podnosilac zahteva diskriminisan prema bivšem poslodavcu. Dok, u vezi sa navodom da je podnosilac zahteva diskriminisan prema trećim licima jer su redovni sudovi svojim odlukama u drugim postupcima po pitanju jubilarne naknade odlučili u korist trećih lica, dok su u konkretnom slučaju odlučili protiv zahteva podnosioca zahteva, Sud ocenjuje da su potrebni ozbiljni razlozi („weighty reasons“) za ocenu slučaja podnosioca zahteva u odnosu na postupke koji su razvijeni u vezi sa trećim licima, jer je takva ocena van delokruga ovog individualnog ustavnog zahteva i da u okolnostima konkretnog slučaja nedostaju značajni razlozi (vidi *mutatis mutandis* slučaj Suda [KI107/22](#) podnosilac zahteva *Valdet Avdiu*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. januara 2023. godine, stav 47.).
82. Shodno tome, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi člana 24. Ustava neprihvatljivi kao očigledno neosnovani po ustavnim osnovama zbog „očiglednog odsustva povrede“, kako je utvrđeno pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.

III. Navodi o povredi člana 46. Ustava

83. Sud primećuje da podnosilac zahteva u svom zahtevu navodi da postoji povreda i člana 46. Ustava, navodeći sledeće: „[...] da mu je uskraćeno pravo na jubilarnu nagradu, gde se prihodi iz radnog odnosa smatraju imovinom. Da se prihodi iz radnog odnosa tretiraju kao imovina u smislu člana 46. Ustava, tako je istakao Ustavni sud Republike Kosovo kada je presuđivao slučajeve prevremenog odlaska u penziju broja bivših radnika KEK D.D. u kom slučaju je poništio preko 300. presuda Vrhovnog suda, zbog činjenice jer je povređeno pravo na imovinu.“
84. Prilikom razmatranja da li je došlo do povrede člana 46. Ustava i člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a, Sud prvo mora da utvrdi da li podnosilac zahteva ima „imovinu“ u smislu člana 46. Ustava i člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a.
85. S tim u vezi, Sud ističe da, prema doslednoj praksi ESLJP-a a koju je i Sud potvrdio, „imovina“ u smislu člana 46. Ustava i člana 1. Protokola br. 1 EKLJP-a može biti ili „postojeća imovina“ ili „imovine“, uključujući i potraživanja u vezi sa kojima lice barem ima „legitimno očekivanje“ da će se realizovati (vidi slučaj ESLJP-a, [Jantner protiv Slovačke](#), br. 39050/ 97, presuda od 4. marta 2003. godine, stav 27., kao i slučajevi Suda, [KI189/19](#), sa podnosiocem zahteva Alban Miftaraj, rešenje o neprihvatljivosti od 17. decembra 2020. godine, stav 83.; i [KI225/19](#), podnosilac zahteva Kadri Bullut, rešenje o neprihvatljivosti od 29. aprila 2020. godine stav 45.).
86. U ovom slučaju, Sud ističe da „legitimno očekivanje“ mora biti mnogo konkretnije od obične nade, ma koliko razumno bilo, i mora se zasnivati na zakonskoj odredbi ili zakonskom aktu, kao što je sudska odluka (vidi slučaj ESLJP-a, [Kopecký protiv Slovačke](#), br. 44912/98, presuda od 28. septembra 2004. godine, stavovi 48.-49., kao i slučaj Suda KI225/19, podnosilac zahteva Kadri Bullut, gore iznad, stav 46.).
87. Pozivajući se na gore navedena načela u vezi sa ovim slučajem, Sud primećuje da je Apelacioni sud tretirao podneti zahtev podnosioca zahteva tužbom gde je, na ime jubilarnih plata, tražio ukupan iznos od 2.972,40€ (dve hiljade devetsto sedamdeset dva evra i četrdeset centi) sa kamatom od 8% (osam odsto) od podnošenja tužbe, i u vezi sa istim utvrdio je da podnosilac nema pravo na jubilarnu nagradu jer isti nije ispunio godine radno staža u periodu dok je bio na snazi Opšti kolektivni sporazum.
88. Sud smatra da iz navedenog proizilazi da podnosilac zahteva nije mogao imati „legitimno očekivanje“ za jubilarnu nagradu, jer ni redovni sudovi to pravo sudskom odlukom nisu priznali.
89. Shodno tome, pošto „legitimno očekivanje“ mora biti zasnovano na zakonskoj odredbi ili konkretnom zakonskom aktu, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da ima „ostvarljivo potraživanje“, koje bi predstavljalo „imovinu“ u smislu člana 1. Protokola br. 1. EKLJP-a.
90. Shodno tome, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva o povredi člana 46. Ustava neprihvatljivi kao očigledno neosnovani po ustavnim osnovama zbog „očiglednog odsustva povrede“, kako je utvrđeno pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.

Zaključak

91. Konačno, Sud nalazi da je zahtev podnosioca zahteva neprihvatljiv, jer njegovi navodi u vezi sa:
- (i) načinom tumačenja i primene materijalnog prava očigledno nisu zasnovani po ustavnim osnovama, navodi koji spadaju u kategoriju navoda „četvrtog stepena“, kako je utvrđeno stavom 2. pravila 34. Poslovnika o radu;

- (ii) nedoslednošću sudskih odluka i zabranom diskriminacije, očigledno nisu zasnovani na „jasno iii očigledno odsustvo povrede“, kako je utvrđeno stavom 2. pravila 34. Poslovnika o radu;
- (iii) povredom člana 46. Ustava su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama zbog „očiglednog odsustva povrede“, kako je utvrđeno stavom 2. Pravila 34. Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 34. (2) i 48. (1) (b) Poslovnika o radu, dana 17. januara 2024. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

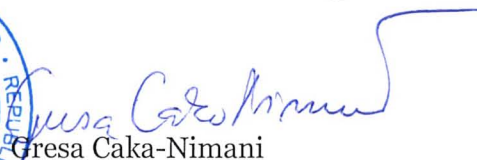
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona; i
- IV. DA UTVRDI da ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 5. člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Remzije Istrefi-Peci

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani